

Babics Imre

Előző életében, a XIX. században, Írországból élt.

Erőszakos, nagyhangú, költözködő alak volt, egy klán vezére.

Fanatikusán ragaszkodott vallási eszméjéhez, annak nevében halálos bűnököt követett el, melyeket meg sem bánt: ártatlan embereket ölt.

Halála illetlenségéhez: egy szuronnal hasba szúrták, majd levágták a fejét.

Jelenlegi életében magyar költő.

Következő életében, a XXII. században, Indiában fog élni, a legmagasabb kastyú tagja, hindu brahmin lesz.

Amerikanizálódott népének szellemi vezetőjeként megpróbálja visszavezetni azt értékes, ősi hagyományaihoz, ezért majd nagy tisztesség és szeretet övezi.

Olvasni fogja a *Gnóvizist*.

Garaczi László

Más néven dolmányos vérdudu. A dolmányos vérdudu a tollforgatók családjához tartozó, újvilági faj, magányosan él, kitartó repülő, hideg és okos szeméremmel harcol a világbékéért. (Ad vocem: fighting for peace is like fucking for virginity.) Táplálékát elfogyasztás előtt a mellső lábával dörzsöli, ujjain körmöt visel, szeme előrenéz, homloka boltozatos, szaglása fejletlen. Kedvenc vadászterülete a tarackoshernyei vastagdomb. Gyakorlati szempontból megkülönböztetünk vadász-, szolgálati, őrző, kedvtelésből tartott és alternatív dudut. Az alternatív duduról etológusok kiderítették, hogy időnként atomcirkálónak képzeletben magát, amely akkora, mint a világ. Nem tud cirkálni, teleszkópját behúzza tartja, és gyötri a kíváncsiság, hogy ki is ő tulajdonképpen. Arra gondol, hogy ő Garaczi Laci, hever az ágyában, atomcirkálónak képzeletben magát, és fél, hogy az ilyen gondolatokkal úgy jár, mint D'Annunzio teknősbékája, aki megbetegedett, annyi virágszirmot zabált.

Györe Balázs

1 egyetem (2 szak)

1 válás

1 gyermek (35 és 1/2)

1 unoka (1 és 1/2)

2 foghúzás (1 bölcsesség)

2 dioptria (olvasáshoz)

2 és 1/2 szoba hall

4 műtét (2 szem, 1 sérv, 1 mandula)

6 írógép
 7 díj (köszönet!)
 12 ösztöndíj (köszönet!)
 15 könyv (3 vers, 12 próza)
 16 halott (4 temetőben)
 37 tenisz-szezon
 66 év
 67 kiló
 169 és 1/2 cm

Kállay Kotász Zoltán

Énszópikk

Ön szó? Ön cikk?

Cikkely, cikk-cakkban.

(Fogantam Bécsben, születtem Budapesten, meghalni Babilonban szeretnék.)

Leghelyesebb abból kiindulni, hogy minden erőfeszítés indokolatlan.

(A kotász szó jelentése bizonytalan, származhat a kótászik [kóborol] szóból, jelölheti a kótát [gyékényből vagy kákából font, kosár alakú halászszerző] készítő mesterembert, de lovak nyakába akasztott, szőrméből készült díszítőelemre is utalhat.)

Minden erőfeszítés indokolatlan. Ha szándék merül fel benned, kedélyállapotod mérlegén mázsáld, zúzza nyomatéka semmivé. Fesztáv-nullázás.

(Gyerekkoromban felnőttnek álmodtam magam, és minden reggel zavartan ébredtem.)

Távnullázás. Légy önmagadtalan. Ön-kény, ön-könny; mint fullánktöltetek, terítsd és kend szét, lágyítson méreganyaga.

(Első titkárőmnek, édesanyámnak ötévesen kezdtem el diktálni azóta is befejezetlen regényemet.)

Nincs jelen, csak múlt és jövő...

(Gyermekszemmel nézni: még cseppen a valóság. Dermedés előtti kontúrok, állandó határátlépések. Világ körüli utak klottgatyában az Álom utcától a Határőr útig. Bőrkeményedés a talpon.)

...múltad és jövődöd mostja. Érzékeny felület jóságra, gonoszságra, szülő és bor félúton, az emberút mustja.

(Mikor, hova...? Nem lényeges. Gének, családfa...? Nem. Oktatás, kupáltatás...? A legkevésbé sem. Felkenések...? Ó, dehogy. A szomorúfűz számít a Tusnádi és Abos utca sarkán, az augusztusi estén, ahogy szellő suttogtatta, lámpafény csillantotta ezüstös leveleit. Hökkenten gyökerezett földbe a lábam. A sápadt, koraöregedett kéz számít, amely csak szorította, szorította a tenyereket, és... Alig bírtam végül az ujjakat lefejtetni... A hang számít, amely... amely elmondta... – – – Elmondhatatlan élmények kavarnak bennem, elmesélésükkel kísérletezem évtizedek óta, tudom, reménytelen, de – –)

Használd gondolataid temető-erejét! Semmit nem hozhatsz létre, de bármitől megszabadulhatsz. Lapát.

(Mint lektornak álcázott ítélet-végrehajtó korábbi munkahelyemen négy év alatt két kéziratot ajánlottam közlésre.)

Szavaink pikkelyek, kint és bent határvilágát páncélozzák csillogásra. Szép hazugságok, suta valóság-butítások. Halpénz.

(„A valóságról írsz? Akkor idézd a leggyakoribb kérdéseket: Mi lesz ebédre? Van még itthon vécépapír? Neked mikor lenne jó? Barátilag javaslom, hogy elmélkedj ezeken a kérdéseken, akkor is, ha nem tudsz felnőni a megragadásukig...”)

A kudarc kút-arca is égmélyre néz.

(Hat vulkánfíber bőröndöt tömnek koloncnehézzé a kézírataim, a bőröndök tizenhétszer költöztek eddig Nagy-Budapest határán belül.)

Csak a zárójeles részeket tessék figyelembe venni, a zár alól kiszabadult jelek szökevények, beszámíthatatlan közlendőkkel.

(Nézzük csak, ki is vagyok? Palacsintasütő-maratonista, bodzaborász, alternatív prédikátor, tördelőszerkesztő, tiszteletbeli biciklista.)

Az áldást keressük, amikor szavaink és tetteink közé beszöknek tőlünk független, szebb szándékok. Híntései a kikezdzhetetlen jónak.

(Felnőttként gyermeknek álmodtam magam, kortalannak, és minden reggel megnyugodva ébredtem.)

Ha mindenem, mindenkin mosolyogsz – senki nem fog megérteni. A derű számú a pokolból.

(Nézzük csak, ki is vagyok én? Szó-masszőr, szöveg-smasszer. Hontalan, ki-, be- és oda-vissza vándorló, csend és szólás között ingadozó vegetáriánus ragadozó. A „mégis” és „mintha” szívújéki üzemcsarnokában széplakatos.)

Derű. Csak ennyi.

(Számúzném ragacsait a kedvrontásnak, savanyúságait a disztinyvált sértegettségnek, körítéseit a bölcs kívülállásnak. És főzöm, és nyelem – hadakozván odakozmáló.)

Ágynyugalom, a virágágyások nyugalma.

(Átrobbanás a természetbe: ültetek és ellenkertészkedem, vadítom a házközei tájat vissza épp csak bejárható dzsungellé. Helyesebben: csalitossá. Madarak és sünök helyeselnek.)

Csendmagok. Sötétbe, mélyre ejteni, földdel elfödni, hogy föld fölé, fényre kihajtszon. Magvetés és megfigyelés, hallgatóság. Séta a napúton.

(Pandúr-ulti? Terített passz, antiblöff? Lapjaim: pikkelek magamra, szív-lelem a párom, treffitben gondolkodom, káromlom az irgalmatlanságot.)

Készülődés; születésre, szédülésre; moccanatlan elfogadásra, irgalmat esdeklő könnyezésre.

Szörényi László

Életem nagyjából Eötvös Loránd jegyében zajlik. Ugyan nem vagyok geofizikus, de ő alapította az Eötvös-kollégiumot, és az Arany János Nemzeti Múzeum előtti szobrára gyűjtött pénz maradék részéből ő vásároltatta meg Szalontával a Csonkatornyot. Ebből következik az, hogy az Eötvös-kollégiumban olvasni lehet, Aranyt meg szeretni.

Eötvös Lorándnak apja is volt, aki egyrészt lebeszélte arról, hogy elmenjen egy expedícióra az Északi-sarkra, másrészt korábban megírta *A falu jegyzőjét*. Ez utóbbit tizenhárom éves koromban elolvastam, de nem értem be ezzel, pedig jobb lett volna, ha beérem, hanem előadást is tartottam róla a Labda (előbb Érsek, most Hevesi Sándor) utcai általános iskola irodalomszakkörében. Ám hübriszem még ezzel se érte be, hanem készítettem egy tablót Tamási Áronról, akit egyrészt nagyon szerettem, másrészt ő is engem, mert mikor gyermek voltam, ringatott a térdén. A tabló megnyerte az iskolai pályázatot, apám tehát tovább borozgathatott Tamásival a Niszel nevű fradista ortodox zsidó kocsmában, ahová MTK-szurkoló nem tehetette be a lábát. (Niszel bácsi később meghalt, de találkoztam egy teheráni zsidó aranyművessel New Orleans-ban, akinek a felesége még ismerte.)

Anyám viszont Gomboson született, Bács-Bodrog vármegyében 1914-ben. (A falut, amely színmagyar lakosságú volt, korábban hol Bogojevónak, hol Karavukovónak hívták, illetve hívják azóta is hol egyik, hol másik néven; Gombosnak azért nevezték el, mert az egész faluban egy kocsmá volt, a Duna-parton, és azt Gombosnak hívták, ezért jobb nevet nem tudtak adni a falunak, amikor a millennium idején magyarosították a nevét.)

Anyám édesapja Maros-Torda megyébe vándorolt csíki katolikus székely családból származik, és Görgényszentimrén született, amely medvéiről, Rudolf trónörököséről és később Ceaușescuról nevezetes; e két utóbbi személyiség ugyanis negatíve viszonyult a medvékhez. Én viszont nagyon szeretem őket, van is belőlük néhány száz, főleg plüssből.

Apám édesapja viszont Kulán született, a Bácska közepén, ahol régen főleg magyarok éltek, amíg ki nem irtották őket. Voltak még svábok is, azokat is jórészt kiirtották. Nagypám következetes volt: sváb volt ugyan, de elmagyarosodott. Tudta azt, hogy halál ellen nincs orvosság. A szótár rosszul bánik szülővároskája nevével, mert a népnyelvben ez szart jelent, holott török eredetű, és jelentése „erőd”; családneve pedig Schieber volt, aminek magyar jelentése „csempész”. Ezért – mivel Kulán csak átutaztam egyszer, de nem mertem leszállni, mert néhány részeg montenegrói utas a buszon nagyon kezdte gyakorolni a népek barátságát és testvériségét, vagyis megverték a magyar utasokat – elutaztam Csempeszkopácsra, ahol még egy freskó is van a templomban.

Nagyanyám Kiszomborban született. Eddig ez az első családi eredet-hely, amit nem csatoltak el; nagyanyám nyilván prófétanői képességekkel bírt, mert özvegyasszonyként csak azért is Zomborba költözött.

Másik nagyanyám is a későbbi csonka Magyarország szülőltje, azaz baja-szentistváni; ez a falu ma már nem létezik, mert Bajához csatolták. Előérzet vezette őt is, mert özvegyen ő is Zomborba költözött.

Persze nem állítom azt, hogy a trianoni békét azért hozták létre, hogy én később írhasak róla, de végül is az Úr voltaképpen azért teremtette a világot, hogy visszamenőleg folyamatosan mesélni lehessen róla.

Ő ugyanis mindent elolvas. Ezt nem azért mondom, mint hogyha nem félnék tőle mint kritikustól.